

Selskaber havde en Afgang af 37 pCt. af Forsikringerne uden Godtgørelse, medens Statsanstalten kun havde en Afgang af 11 pCt. Det ærede Medlem mente, at det kun kom af, at Statsanstalten havde alle de „pligtige“ Forsikringer, som ikke gik ud uden Godtgørelse, da de vedbliver at løbe, saa længe vedkommende er i Statens Tjeneste. Jeg skal her atter fremhæve, at de af mig anførte Annullationsprocenter 37 og 11 kun omhandler Livsforsikringer, ikke de „pligtige“ Livrenter, hvorfor disse Tal giver det korrekte Billede af Forholdet mellem Statsdrift og Privatdrift. Jeg vil sige til det ærede Medlem, at Fremdragelsen af de „pligtige“ Forsikringer i denne Sammenhæng snarere taler til Gunst for min Paavisning af Statsdriftens Billighed, thi noget maa vel Administrationen af de „pligtige“ Forsikringer koste. Ifølge Statsanstaltens egen Beregning andrager de „pligtige Livrenter“ 2,7 Mill. Kr. aarlig Udbetaling for „hvilende“ Livrenter og 700,000 Kr. for „virksomme“ Livrenter. Det er ikke Smaabeløb, det her drejer sig om, og hvad Administrationen her koster, burde fradrages Statsanstaltens Administrationsudgifter, inden Sammenligning med Privatdrift fandt Sted, hvorved Forholdet vilde stille sig saa meget ugunstigere for Privatdriften. Det ærede Medlem vil altsaa se, at han ganske med Urette har kritiseret de Tal, jeg nævnede her.

Det ærede Medlem fra Ruds-Vedby (Svendsen) fremhævede, at Udviklingen har været den, at i de omtrent 30 Aar, da Statsanstalten stod som den eneste Livsforsikringsanstalt, naaede den ikke at faa tegnet for mere end 20 Mill. Kr. Forsikringer, hvilket ikke var saa overmaade meget mere, end hvad der nu tegnes i et enkelt Aar, og først da det private Initiativ i 1872 tog fat, kom der rigtig Fart i Livsforsikrings-sagen, saa at Summen i de siden da forløbne 40 Aar er gaaet op til 700 Mill. Kr., af hvilke de private Selskaber har tegnet mellem 500 og 600 Mill., altsaa omtrent 3 Gange saa meget som Statsanstalten. Det ærede Medlem regner nu med vel runde Tal, men det skal jeg ikke opholde mig ved. En Sag som Livsforsikringssagen skal selvfølgelig have nogen Tid til at slaa igennem, og da dens store Betydning først sent er blevet anerkendt af alle, kan man ikke sammenligne en tidligere Tids Periode med den nuværende. Sagen vilde sikkert gaa akkurat lige saa godt nu, hvis Staten overtog det hele. Der er heller ikke Tvivl om, at der kunde gøres en helt anderledes effektiv Propaganda for Statsanstalten, end

der gøres i Øjeblikket, saa at den blev mere bekendt for det store Publikum. Man kan maaske ogsaa sige, at en medvirkende Grund til, at Statsanstalten har mindre Erhvervelsesudgifter, noget er den, at de private Selskaber har saa store Udgifter til Propaganda, men at saa Folk, der har faaet Øjet op for Livsforsikringens Nytte ved de private Selskabers Agitation, tegner deres Forsikringer i Statsanstalten paa Grund af den Fordel, der er herved. Det maa i Almindelighed siges at være demoraliserende for Samfundet, at der gives et økonomisk Omraade, paa hvilket Frugterne unddrages en til Fordel for en anden, og jeg kan derfor ikke dele det ærede Medlem fra Ruds-Vedby's Mening om, at det er godt baade at have Statsdrift og Privatdrift; en af de to bør vige, og der kan ikke være nogen Tvivl om, at det bør være Privatdriften.

Det ærede Medlem fra Nykøbing F. (Valdemar Olsen) fremhævede, at der i mit Foredrag var 3 Hovedpunkter, for det første, at de private Livsforsikringsselskaber var uøkonomiske for Samfundet, for det andet, at man burde gøre Begyndelsen til Statsdrift ved Statens Overtagelse af „Tryg“, og for det tredje en Omtale af den efter min Mening skammelige Behandling, Direktør Olesen i „Tryg“ havde været Genstand for. Det er nu i og for sig ikke rigtigt, at der var de 3 Hovedpunkter, men jeg kan for saa vidt gaa ind derpaa. Hvad „Tryg“ angaar, havde dette Selskab under Direktør Olesens Styre efter 8 Aars Forløb ved Udgangen af 1913 omtrent 130 Mill. Kr. i Forsikringsbestand med en anslaaet Præmieindtægt af omtrent 4 Mill. Kr. aarlig, og den havde tillige en stærk og udbredt Organisation, der ikke alene var i Stand til at skaffe god og billig Forretning, men som tillige i væsentlig Grad bidrog til at bevare den allerede tegnede Forsikring. Denne Organisation var ganske vist en meget farlig Konkurrence for de andre Selskaber, som følte deres Eksistens truet. Nu er Forholdet beklageligvis dette, 2 Aar efter Direktør Olesens Afgang, at der i Henhold til „Tryg“'s Regnskab for 1914 og i Henhold til, hvad man kan skønne om 1915, vil være udgivet 3½ Mill. Kr. uden Fremgang i Forsikringsbestanden, men tværtimod med Tilbagegang. Noget saadant vil selv et gammelt Selskab ikke kunne taale, endstige et yngre Selskab, og det vil bevirke, hvad jeg tidligere har fremhævet, at „Tryg“ ikke i den første Aarrække vil kunne give et nævneværdigt Overskud, medmindre det skulde komme til at gaa ud over Reassurandørernes ind-